

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 195.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Τῷ αὐτῷ. ρεγ.

Οξείας ὀπιβάλλεις τοῖς ἐνθυμήμασι, καὶ θριμύεις ἠορεύεις τὰ κεκρυμμένα ἀνίγματα, τὰ δόγματα τῆς ἐρίφων ὁ Ιακώβ πατριάρχης, καὶ τὴν εὐλογίαν τῆ πατρὸς πελοσίωδου, τὸν κύριον ἡμῶν καὶ σωτῆρα ἠνίξαστο, τὴν ἐναμαρτήτων φύσιν ἀναμαρτήτως δέξάμενον, καὶ τὰ πάθη αὐτῆς ἐν ἑαυτῷ θανάτωσαντα. τῆτο γὰρ δηλοῖ ἡ τῆς νεκρῶν δευμάτων περιθεσίς, ἐπειδὴ ἐδὲν ἐμφῶδες λοιπὸν ἐν τῇ φύσει κατέλιπε, τῆς εὐνούμης χάριτος καὶ χρίσεως ἄξιον. ἀλλὰ νεκρώσας αὐτῆς τὰ γήϊνα μέλη, καὶ βρωσὴν παροφιλῆ τῷ πατρὶ παροσεύχασσε, τὴν ἡμετέραν αἰ πενήτων σωτήριαν, καὶ ἡμῶν ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀναφάρτων εὐλογίαν ἐπέγραψε.

Ορίωνι μοναχῷ. ρεδ.

Πόθεν ἔφης, οἱ πονηροὶ λογισμοί, ἐκ τῆς καρδίας ἐξέρχονται, καὶ κοινῶσι τὸν ἀήρωτον. ἐκ τῆς κατέου τούτου γεωργίας ἐρηγορέναι ὀφείλοτας, καὶ φυλάττειν τῆς καλῆς ἀγέρας τὸν καρπὸν ὑπαλλογῶντα. εἰ γὰρ μὴ κόρη καὶ κέρω τῆς ἑαυτῆς φυλακῆς παροδεδώκευδεν τὴν θείαν εἰκόνα μολευάντες, τὸ τετι τὸ καλὸν ἀσέρμα νοτεύσαντες, τῆς ζιζανίας ὁ ἀσέρως, οὐκ ἂν εὔρε παρὰ σδυσιν, καὶ ἄξια πυρὸς ζιζανία ἐν ἡμῶν κατεργάσατο.

Τῷ αὐτῷ. ρεε.

Θίλεις ἀπελθόντες συλλέξωμεν τὰ ζιζάνια, αἱ ἀγγελικαὶ δυνάμεις, φασί, ἀφρονεῖν αἰ τῷ θείῳ θελήματι εὐνοῖκῶ ὀπιθυμοῦσθαι, ἐπειδὴ καὶ τὴν ἡμῶν ὀλιγωρίαν, καὶ τὴν τοῦ θεοῦ πολλὴν ὀρώσι μακροθυμίαν. ἀλλὰ παροξύνοντα καλύοντα, μὴ συεκτημῆν τοῖς ζιζανίοις ὁ σίτος, μὴ ποτε ἀρπαγῆ ἀμαρτωλῶς παροξύνωσιν βλέπων, μὴ πονηρῶν γε οὐμένων γονέων συνεκκοσῆ ἀκατόγιστα τέκνα, ἐπ

περικριμέ
901.

Eidem. 193.

Ingeniosè & argutè animum cogitationibus adiucis : atque acutè occulta ænigmata venaris . Iacob hædorum pellibus contectus, ac paternam benedictionem cōsecutus, Dominum ac Saluatorem nostrum significauit, qui peccato obnoxiam naturam citra peccatum suscepit, ac vitiosos ipsius affectus in seipso interemit (hoc enim mortuarum pellium indumentum designat.) Quandoquidem nihil iam hædinum, ac sinistro latere atque condemnatione dignum in natura reliquit : verùm terrenis ipsius membris morte affectis, Patri, perpetua salutis nostræ fame flagranti, gratum ac suauem cibum obtulit, nobisque in seipso nunquam eripiendam benedictionem fontis in morem protulit.

Genè. 27.
Iacob
Christi
typus.

Orioni Monacho. 194.

Vnde est, inquis, quòd malæ cogitationes è corde exeunt, & coinquinant hominem? Nimirum quia dormiunt agricolæ, qui excubias agere debebânt, atque exorientem boni seminis fructum tueri & conseruare. Nam nisi in gluuie ac veterno custodiam nostram pfodidissimus, diuina videlicet imagine contaminata, hoc est præclaro semine adulterato, zizaniorum fator, quæ ad nos irreperet, non inuenisset, ne zizania igne digna in nobis efficeret.

Matt. 13.
Cur malæ
cogitationes hominem inquinant.
Matt. 13.
κόρη καὶ κέρω.

Eidem. 195.

Vis abeuntes colligamus zizania, aiunt angelicæ virtutes, diuinæ voluntati beneuolo semper animo administram operam præbere cupientes. Quoniam & segnitie nostram ac socordiam, & ingentem Dei lenitatem conspiciunt. Verùm hoc facere prohibentur, ne vnà cum zizaniis euellatur & triticum: hoc est, ne rapiatur peccator ad vitæ emendationem spectans, ne vnà cum improbis parentibus infontes liberi simul excindantur, qui adhuc quide

Matt. 13.

sape in paternis lumbis sunt, verum apud Deum, vt pote occulta cernentem, iam existunt. Angelorum enim classes, vt conseruæ naturæ, ea quæ nondum præsentia sunt, ignorant. Deus autem & intelligit, & persape istud fecit. Neque enim Esau peccantem, nondum edita prole, demessuit, ne vnà quoque Iobum euelleret, qui ex eo genus duxit: nec item Matthæum portoriiis exigendis operam dantem morte affecit, ne Euangelij prædicationem impediret: nec libidini atque impudicitia studentes meretrices oppressit, ne pœnitentiæ exempla decissent: nec Petri abiurationem vltus est; quoniam calentes ipsius lachrymas prospiciebat: nec persequentem Paulum morte abscedit, ne orbis terrarum fines salute frustrarentur. Omnia ergo zizaniam, quæ messem expectant, nec ad pœnitentiæ fructum sese conuertunt, magno igni præparantur, vt quæ sterilitate profus laborarint.

Seren. 196.

Non est iniqui iudicij, quemadmodum putas, iis, qui plurimos labores & arumnas pertulerant, ac domos extruxerant, impetrasse, vt Ægyptios spoliarent, aureaque atque argentea vasa ab illis acciperent, quibus labores suos impenderant: verum perquam etiam integri ac religiosi iudicis, dignum cibo esse operarium fancientis. Nam si quis nostrum cognitionis spiritum affecutus esset, illud vtique inuenisset mercedem hanc, atque ad hunc modum datam, laboris in conficiendis lateribus suscepti acerbitate, ac luctuosa ædificatione, ob quam iustus iudex ipsis quoque gratiam ad res huiusmodi commodato accipiendas indidit, longè inferiorem fuisse.

Cyro. 197.

Vitanda in bonis actionibus ostentatio. Pompa, & fastus, atque inanis gloria, supernum splendorem minimè conciliat: verum mores probi, ac vita honesta, & ostentationis experta bonorum communi-

μὲν πολλάκις ἐν ὀσφύϊ ὄντα πατρικῆ, θεῶ δὲ ὑφεσώτα ὡς τὰ κρυμμένα ὄρωντι. αἱ γὰρ τάξεις τῶν ἀγγέλων, οἷα τῆς φύσεως ἀγγέλων, τὰ μήπω παρόντα ἀγνοοῦσιν. ὁ δὲ κύριος καὶ συνεί, καὶ πολλάκις ἐποίησεν. ὅτι ἐβίβησεν ἀπὸ τὸν Ἡσαὺ ἀμαρτάνοντα, ἵνα μὴ συνεκτίλλῃ τὸν Ἰάβ, ἐξ ἐκείνων γένετον, μὴ θανατώσας τελωνοῦντα Ματθαῖον, ἵνα μὴ καλύσῃ τὸ εὐαγγέλιον, μὴ νεκρώσας ἀσελγῶσας πόνας, ἵνα μὴ τῆς μετανοίας οἱ τυποὶ ἀργήσωσιν, μὴ ἀμυκάμπος τοῦ Πέτρου τὴν ἀρνησιν, ἐπεὶ δὲ τὸ θερμὸν πορὸς λέπε δάκρυον, μὴ σκιάσας τελευτῆ τὸν Παῦλον διάκοτα, ἵνα μὴ ἀφροσύσει σωτηρίας τῆς οἰκουμενικῆς τὰ τέμματα. ὅσα τοῖνυν τὸν θεομὸν ἀειμένει ζιζάνια, καὶ πρὸς καρπὸν μετανοίας ἐπέπεται, τὰ μεγάλα πρὸς ἐτοιμάζεται, ὡς παντελῆ ἀκαρπία νοσησάτα.

Σερηνφ. 195.

Οὐκ ἐστὶν ἀδίκως χρίστος, ὡς οἶει, τὸ κελεύσαι τὴν πλείστα μοχθήσασα καὶ πόλεισιν ἀπὸ οἰκοδομίας, καὶ σπιλεῦσαι τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ χρυσία λαβῆν ἢ ἀργύρια παρ' ἐκείνων, οἷς τοὺς πόνας χατέλειτο. ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀδικῶς κριτῆ, ἄξιον εἶναι τῆς προφῆας τὸν ἐργάτην θεαρίζοντος. εἰ γὰρ πῶς ἡμεῖς καὶ γνωστοῦ ἐπέτυχε πνεύματος, εὖρεῖ ἂν παρὰ πολὺ τὸν μαθόν, καὶ ἕτως δεδομένον τῆς κατωδίας πλινθείας, καὶ πολυτενῆς οἰκοδομίας, δι' ἣν αὐτοῖς ὁ δίκαιος κριτῆς, καὶ τὴν χάριν πρὸς τὴν χεῖρσιν πρὸς ἐθήκε.

Κύρω. 198.

Κόμπος, καὶ τυφός, καὶ δόξα κενή, ἔσωισα τὴν ἀνολαμορότητα, ἀλλὰ πρὸς χεῖρας καὶ βίος σεμνός, καὶ κοινία πρὸς τοὺς χεῖροντας ἀνεπίδεικτος.